

Kisasszony havában

Fehér Klára egy interjúban beszámol arról, hogy 1967-ben a montreali világiállításon sokkoló élményben volt része. A rendezők „Az ember és a végtelen” című pavilon kijáratánál négy hatalmas fekete táblát helyeztek el. Az elsőnek a címe: „Földünk”, s a nagyméretű tablón a földrajzkönyvekből jól ismert két félgömbön a kontinenseket, a tengereket, sőt a kisebb hegyvonulatokat és folyócskákat is lehetett látni. A második tábla a „Naprendszerünk” címet kapta: a bolygók között a Föld egy teniszlabda nagyságú pötty volt. A harmadik tábla címe: „A Tejútrendszer”, s a fekete alapon ezüstös pontok és ködfoltok jelezték a csillagokat. A kiírás szerint a Naprendszert kék színnel jelölték. Sokáig kellett keresgélni, míg meg lehetett találni a golyóstollhegynyi pontocskát. Az utolsó tábla címe: „A csillagos ég”. Tízezernyi ezüstös pont és ködfolt. S a Tejútrendszert nem lehetett jelölni, annyira kicsiny egysége a feltérképezett világegyetemnek. Az író-nő így folytatja beszámolóját: „Százak és százak álldogáltak a négy tábla előtt elhűlve és megrendülve az emberi lét kicsiségén, a végtelenen, azon, hogy a Mindenség egy kicsiny szelvényében is láthatatlanná zsugorodó parány a mi számunkra végtelen Tejútrendszerünk. Mit számít akkor az emberi lét? Egy nemzedék? Egy ország? Emberi munka? Erőfeszítés? Volt, aki eltakarta az arcát. Volt, aki hangosan mondta: iszonyodom a csillagászatától. Megrémít. Pesszimistává tesz.”

Fehér Klára tovább elmélkedik, ám mi álljunk meg e kicsinység gondolatánál. Mert ha megpróbáljuk elképzelni Mária gondolatvilágát, hogy mi minden villant át az agyán az angyali köszöntéskor, a fentebb említett eszméknek is helyet kell adnunk. Ő bizonytalannal nem ismerte e fogalmakat: léttelenség a teremtett léttel szemben; tértelküliség a végtelennel tünő térrel szemben; de az ószövetségi világképben élő Mária bizonyára azon rettent meg, hogy a világot alkotó, tehát az univerzumnál is nagyobb, a végtelen hatalmú Isten akar valami feladatot rábízni. Olyan közreműködést vár tőle, ami egyedülálló az emberiség történetében, s amihez minden kor minden emberének valamilyen módon köze lesz, s ami az emberi életet egészen beépíti a végtelen isteni életbe. Ha más terminológiát is használt, bizonyos, hogy az értelmével is belelátott a Titokba, ami azután egész életét betöltötte. S aminek azután valóban alázatos szolgálója lett: a megtestesülésnek és a megváltásnak. Azt, hogy Isten rejtetten már előkészítette a feladatra, most tudja meg („Üdvözlégy, kegyelemmel teljes”), ám azt is tudja, hogy gondolatait és életét mindenütt meghaladó titkot kell teljes emberségével szolgálnia. S hogy létének mégis e – teljességében kifürkészhetetlen – titok ad értelmet. A végtelenül nagy Isten tervében tevékeny szerepet kap: végtelen kicsinységével kell hozzájárulnia a messiási kor embert naggyá tevő beteljesedéséhez. S ha nem érti is teljesen feladatát, azt tudja, hogy Istenre hagyatkozva képes lesz megvalósítani. S szabadsága teljességében, teljes személyiségű döntéssel igent mond.

Kisasszony havában, augusztus 5-e és szeptember 12-e között öt Mária-ünnepünk van: Havas Boldogasszony (a Santa Maria Maggiore római templom felszentelése, aug. 5.), Nagyboldogasszony (Mária mennybevétele, aug. 15.), Mária Királynő (a dicsőséges rózsafüzér 5. tizede tartalmának az ünnepe, aug. 22.), Kisboldogasszony (Mária születésnapja, szept. 8.) és Mária nevenapja (szept. 12.). Ez az ötletes periódus mindannyiunk számára alkalmat ad, hogy az ő üdv-történeti szerepével behatóbban megismerkedjünk, s ezáltal önmagunk szerepének fontosságára is rádöbbenjünk Isten tervében. Mert a végtelenül nagy Isten a „Kisasszony” közreműködésével akarta megindítani a mi naggyá válásunk folyamatát. Hogy mi is a nagy Isten közelségében éljünk, odaadón szolgáljunk az Ő Jézusban megvalósult Titkát. S hogy a mi lelkünknek is csak egy kis lábujj-hegyre állás legyen szükséges a személyes beteljesedéskor.